

ಆಟಿಕೆ ತಯಾರಿಸಿ
ಕೊಡುವ ಸಂಭ್ರಮದಲ್ಲಿ
ಹಿರೀಜೀವ ಅಣ್ಣುಗೌಡ

ಪ್ಲಾಸ್ಟಿಕ್ ಆಟಿಕೆ ಏಕೆ? ತೆಂಗಿನಗರಿಯೇ ಮಕ್ಕಳಾಟಿಕೆ!

■ ಗೀತಾ ವಸಂತ್ ಇಜಿಮಾನ್

ಮೊಮ್ಮಗುವಿನ ಕೈಗೆ ವಾಚ್ ಕಟ್ಟಿ, ಕೈಗೊಂದು ಗಿರ್ರಿಟ್ ಕೊಟ್ಟು 'ಹೂಂ..... ಬಿಡು ನಿನ್ನ ಗಾಡಿ...' ಎಂದು ಬೆನ್ನಿಗೊಂದು ಪ್ರೀತಿಯ ಏಟು ಕೊಟ್ಟರೆ ಸಾಕು, ತಾತನ ಕೈನ ಬಿಸುಪಿನ ಇಂಧನ ತುಂಬಿಸಿಕೊಂಡ ಆ ಪೋರ ಬಾಣದಂತೆ ಮುಂದಕ್ಕೋಡುತ್ತಾನೆ. ಓಡುತ್ತಿರುವ ತನ್ನ ಕುಲರತ್ನವನ್ನು ಕಣ್ಣುಂಬಾ ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಅಜ್ಜನ ಬೊಚ್ಚುಬಾಯಿಯ ಇಷ್ಟಗಲ ನಗು ಆ ಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲೊಂದು ಪ್ರಕೃತಿ ಮಾನವನ ಅವಿನಾಭಾವ ಸಂಬಂಧದ ವರ್ಣಚಿತ್ರವನ್ನೇ ರಚಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಕೈಗೊಂದು ವಾಚ್ ಕಟ್ಟಿ, ಕಣ್ಣಿಗೊಂದು ಕನ್ನಡಕವಿಟ್ಟು, ತಾನು ಓಡಿದ್ದಕ್ಕಿಂತ ನೂರು ಪಟ್ಟು ವೇಗವಾಗಿ ಗಿರ್ ಎಂದು ತಿರುವ

ಗಿರ್ರಿಟ್ ಹಿಡಿದರೆ ಆ ಪುಟಾಣಿಗೆ ಎಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಸಂಭ್ರಮ. ಮೋಡಗಳ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಹಾರಾಡುವ ವಿಮಾನವನ್ನೇ ಓಡಿಸಿದಂತಹ ಕಾಲ್ಪನಿಕ ಅನುಭವ. ಅಪ್ಪಿತಪ್ಪಿ ಅದರ ಹಿಡಿಕೆಯೇನಾದರೂ ಮುಂದರೆ, ಬಿದ್ದು ಹೋದರೆ ಬಾಯಿಂದ ತಪ್ಪಿ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದ ಪೆಪ್ಪರಮಿಂಟ್ ಕಳೆದುಕೊಂಡಷ್ಟೇ ದುಃಖ. ಮತ್ತೆ ಹಿರಿಯಣ್ಣನ್ನೋ, ಅಕ್ಕನನ್ನೂ ಪೀಡಿಸಿ, ಕಾಡಿಸಿ ಸರಿಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಉಮೇದು, ತಾನೇ ಕಲಿತು ಮತ್ತೆ ಆಟಿಕೆ ತಯಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಹುಮ್ಮಸ್ಸು ಕಲೆಯೊಂದನ್ನು ತನ್ನದಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಬಹುಶಃ ತೆಂಗು ಬೆಳೆಯುವ ಪ್ರದೇಶದ ಕೃಷಿ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದವರೆಲ್ಲರೂ ಈ ಒಂದು ಅನುಭವದ ಬುತ್ತಿಯ ಚಿತ್ರಣವನ್ನು ತಮ್ಮೊಳಗೆ ಬಿಟ್ಟಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ತೆಂಗಿನ ಗರಿಯಿಂದ ರಚಿತವಾದ ವಾಚ್, ಗಿರ್ರಿಟ್,

